

Preparant una missió important

Dc, 2/02/2022 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Llegim a la primera lectura d'aquest diumenge un passatge de la primera part del llibre del profeta Isaïes (Is 6,1-2a.3-8). Generalment es considera aquest text com el relat de la vocació del profeta. Aquesta consideració té un inconvenient: per què dit relat no està col·locat al començament del llibre a fi que presideixi tota l'activitat del profeta? Per resoldre la qüestió, alguns comentaristes han suggerit que es tracta de la descripció d'un acte solemne on s'encomana la difícil missió diplomàtica d'Isaïes davant el rei Acas a fi d'aconsellar-lo que no entri a formar part de la coalició contra Assíria.

Isaïes ha estat admès en el consell diví i per aquest motiu coneix els plans de Déu i ha estat encarregat de portar-los a terme en el complicat entrellat de la política d'aquella part del món. El que es vol dir amb això és que la missió del profeta no parteix d'una iniciativa pròpia, sinó que brota d'una decisió de Déu i que el fracàs que s'esdevindrà és quelcom previst i, com aquell qui diu, dissenyat prèviament; per tant, no es pot culpar de cap manera Isaïes del fracàs de la missió.

El que s'explica s'esdevé en el santuari del Senyor, estança magnífica on hi ha el tron que es troba en un lloc elevat al que s'hi accedeix suposadament per esglaons. Sobresurt el mantell que omple el santuari i la cort celestial formada pels serafins que assisteixen el Senyor. En altres indrets de l'Antic Testament es troben escenes semblants: Miquees es present davant el tron de Déu mentre es delibera a qui enviar per seduir Acab (1Re 22,19), Déu i l'acusador deliberen sobre la vida de Job (Jb 1,6-12). Probablement l'autor del text s'inspira en els palaus dels reis assiris de proporcions gegantines on els que s'acostaven al tron havien de sentir-se, per força, insignificants. Els mantells dels reis eren molt llargs i aquest fet nodreix la imatge del mantell que ho omple tot essent així símbol de la presència de Déu que ho omple i ho penetra tot. A la vegada, el tron elevat i la grandesa de l'estança que et fa sentir petit i insignificant són els símbols de la transcendència de Déu.

La glòria, el núvol i el fum són elements característics que en llenguatge bíblic serveixen per evidenciar la presència de Déu. Els trobem en la revelació de Déu a Moisès a la muntanya del Sinaí (Ex 19,16-18; 40,34). Aquí volen mostrar que el Senyor es manifesta a Isaïes avalant així la importància de la missió que haurà de dur a terme.

Els serafins juguen un paper important en tot l'episodi. El terme voldria dir "ardents" o "els que cremen". Les ales per volar volen dir que estan preparats per desplaçar-se ràpidament a fi de portar a terme les ordres de la divinitat. En aquest passatge actuen com assistents de Déu i consellers assessors; és a ells a qui se suposa el Senyor consulta. Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?. Ells són oficiants de la litúrgica celestial, canten i executen la purificació del profeta aplicant-li als llavis els molls roents.

La glòria de Déu i la seva santedat, triplement proclamada, fan prendre consciència al profeta de la seva impuresa i condició pecadora. Per això l'encàrrec anirà acompanyat d'un ritual de purificació. Isaïes reconeix el seu propi pecat perquè, en virtut d'una corresponsabilitat corporativa, sent que participa del pecat de la seva comunitat. La purificació dels llavis indica que és preparat per una

missió profètica específica i és la preparació per les incòmodes paraules que haurà de dir. Efectivament el regnat d'Ozies va ser llarg (790-742 aC.) i pròsper, però en els darrers anys del regnat l'amenaça assíria començà a fer-se notar. Tiglat-pilèsser començà a pressionar i la prosperitat va decreïxer. S'acostaven temps dolents i a Isaïes li tocà advertir d'això i de la inutilitat d'una aliança contra Assíria.

Salvades les objeccions i acabada la purificació, el profeta està en condicions de dir "Envia-m'hi" entrant així, juntament amb Abraham (Gn 22,1), Moisès (Ex 3,4), Samuel (1Sa 3,5.10), Jeremies (Jr 20,9) i molts altres, en el col·lectiu dels grans personatges de l'Antic Testament que han escoltat la crida i han acceptat la missió que Déu els ha confiat.

Diumenge 5é durant l'any. 6 de Febrer de 2022